

Το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ: η αποθέωση του ελιτισμού και του ατομικισμού ...

Του **Κώστα Αθανασίου**

23.01.2008

Κυριακή, 28 Οκτωβρίου 2007: ημέρα εορτής για όλους τους Έλληνες. Μέλη του ΣΥΡΙΖΑ με επικεφαλής το βουλευτή Γιάννη Μπανιά, που έχουν συγκεντρωθεί στην πλατεία Συντάγματος, ξεδιπλώνουν κατά τη διάρκεια της μαθητικής παρέλασης πανώ κατά των παρελάσεων. Είχε προηγηθεί την παραμονή στη Θεσσαλονίκη συναυλία κατά των παρελάσεων από «ροζ αριστερές» οργανώσεις, την ώρα που οι μαθητές παρήλαυναν στους δρόμους της συμπρωτεύουσας τιμώντας τη διπλή γιορτή του ΟΧΙ και της απελευθέρωσης της πόλης από τους Οθωμανούς.

Το σκηνικό αυτό ήρθε να συμπληρώσει η αφαίρεση και η πυρπόληση ανήμερα της εθνικής μας επετείου ελληνικής σημαίας που βρισκόταν στον ιερό ναό Αγ.Θεράποντος στη Θεσσαλονίκη. Στην καταγγελία της πράξης αυτής από το μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμο έντονα αντέδρασε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ίσως δεν έχουμε αντιληφθεί όλοι μας τη σοβαρότητα της καταστάσεως, όμως απ' ότι φαίνεται βουλιάζουμε. Ένα κλίμα σήψης και παρακμής έχει επικαθήσει στον τόπο μας. Πριν από δέκα χρόνια θα ήταν αδιανόητο να γίνονται όλα αυτά. Θα υπήρχαν άμεσες και δυναμικές αντιδράσεις από τις τοπικές κοινωνίες κατά όσων ασχημονούν στρεφόμενοι κατά της πατρίδας μας, της ιστορίας μας, των νεκρών μας, της ίδιας μας της κοινωνίας. Θα αναλάμβανε δράση ο ίδιος ο λαός.

Κανείς δεν θα τολμούσε να προσβάλει το λαϊκό αίσθημα. Σήμερα όμως; Οι δράστες έχουν αποθρασυνθεί. Πλήρης σχεδόν ακηδία. Πλήρης αδράνεια, απάθεια και αδιαφορία. Τι έχει μεσολαβήσει;

Τι φταίει και η ελληνική κοινωνία ανέχεται (και εκτρέφει με την ανοχή της) τέτοιου είδους φαινόμενα; Γιατί δεν αντιδρά; Γιατί πλέον θεωρείται φυσικό σε πολλούς, ιδίως από τους νέους κάτω των 25-30 ετών, το κάψιμο της σημαίας;

Γιατί δεν αγαπούν την πατρίδα τους; Γιατί απαρνούνται την εθνική τους ταυτότητα, την ιστορία τους, την ίδια τους τη σάρκα; Γιατί θεωρούν ότι ο πατριωτισμός είναι και ρατσισμός;

Γιατί πιστεύουν ότι δεν υφίσταται κανένας κίνδυνος από τον τουρκικό επεκτατισμό και τον αλβανικό μεγαλοϊδεατισμό; Γιατί νομίζουν ότι θα ήταν καλό να καταργηθούν τα σύνορα, τα εθνικά κράτη και τα ίδια τα έθνη;

Γιατί θεωρείται «πρόοδος» η προαγωγή και εφαρμογή του μοντέλου της «πολυπολιτισμικότητας»;

Γιατί ο ατομικισμός αποτελεί υπέρτατη αξία; Γιατί όλοι, ακόμη και οι νέοι, κοιτάζουν μόνο τη δουλίτσα τους, την τσέπη τους και την προσωπική τους ευμάρεια, όπως επιτάσσει το life style;

Γιατί δεν έχουν ιδανικά; Είναι φανερό ότι η κοινωνία μας έχει μεταλλαχθεί.

Το νοσηρό και παρακμιακό αυτό κλίμα που αναδύθηκε στη χώρα μας την τελευταία δεκαετία δεν είναι καθόλου άσχετο με την επικράτηση στην περιοχή μας της Νέας Τάξης και με την άνοδο του εδώ «εκσυγχρονισμού», δηλαδή της αποικιοκρατικού τύπου «ιδεολογίας» που έχει ως στόχο την υλοποίηση αποφάσεων που έχουν ληφθεί από παγκόσμια και δη υπερατλαντικά κέντρα και παράκεντρα εξουσίας αναφορικά με την κατάλυση των εθνικών κρατών και τον εξανδραποδισμό των λαών.

Ο εκσυγχρονισμός διατρέχει όλο σχεδόν το πολιτικό φάσμα (π.χ. σημαντικό ΠΑΣΟΚ, μητσοτακική ΝΔ, Συνασπισμός, Φιλελεύθερη Συμμαχία, «Κοινωνία Πολιτών» (1)), κυριαρχεί σχεδόν ολοκληρωτικά στα ΜΜΕ και τα πανεπιστήμια και τείνει να δημιουργήσει μία νέα γενιά ανθρώπων διαπνεόμενων από τα στερεότυπα του εθνομηδενισμού και της «πολιτικής ορθότητας».

Η διδακτέα ύλη των σχολικών βιβλίων (και των πανεπιστημιακών συγγραμμάτων) έχει αλλάξει επί το φιλο-οθωμανικότερον, ενώ πολλοί -νεότερης κυρίως κοπής- δάσκαλοι και καθηγητές, έχοντας υποστεί πλύση εγκεφάλου στα πανεπιστήμια όπου φοίτησαν, αναπαράγουν μέσα από την εκπαιδευτική διαδικασία τις νεοταξικές αντιλήψεις και διαμορφώνουν μία νέα γενιά μαθητών χωρίς εθνική συνείδηση, που ντρέπονται να λένε ότι είναι Έλληνες, αισθανόμενοι ενοχές για την εθνική τους ταυτότητα, προσδοκώντας την κατάργηση των συνόρων και την έλευση και εγκατάσταση όλων των κατατρεγμένων της γης στην πατρίδα μας.

Εξάλλου η διαρκής πλέον συμβίωση με λαθρομετανάστες στα πλαίσια της πολυπολιτισμικής κοινωνίας «πιστοποιεί» του λόγου του αληθές: ότι η εποχή του εθνικού κράτους έχει φθάσει πλέον στο τέλος της.

Πρωτοπόρος στη διαδικασία αυτή ιδεολογικό-πολιτικής υπονόμησης της εθνικής μας αυτοσυνειδησίας και της συλλογικής μας υπόστασης και εν τέλει της ίδιας της εθνικής μας αυτοδιάθεσης αποτελεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ως γνήσιο τέκνο της Νέας Τάξης διαγκωνίζεται με τους νεοφιλελεύθερους τύπου Μάνου και Ανδριανόπουλου για το ποίος θα έχει πιο συνεπείς νεοταξικές θέσεις: χωρισμός Εκκλησίας – κράτους, κατάργηση θρησκευτικού όρκου και αγιασμού, επιβολή πολιτικού γάμου, δημιουργία ανοιχτής – πολυπολιτισμικής κοινωνίας, ουσιαστική κατάργηση των συνόρων, κατάργηση υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας (και δημιουργία μισθοφορικού στρατού), δραστική μείωση των εξοπλισμών, καταπολέμηση του εθνικισμού και του «ρατσισμού», ναι στο σχέδιο Ανάν, ναι στη φιλία με τη Δημοκρατία της «Μακεδονίας», ναι στα νέα σχολικά βιβλία, ναι στον γάμο ομοφυλοφίλων, ναι καταπολέμηση της «ομοφοβίας», ναι στην ελεύθερη χρήση ναρκωτικών, ναι στο πρόταγμα των ατομικών δικαιωμάτων.

Η ταύτιση των πολιτικών θέσεων του ΣΥΡΙΖΑ και των οπαδών του αστικού νεοφιλελευθερισμού είναι εδώ κάτι παραπάνω από οφθαλμοφανές (2). Είναι στην πραγματικότητα οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Κοινή τους συνισταμένη είναι ο αγγλοσαξωνικού τύπου ατομοκεντρισμός. Τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ, όσο και οι νεοφιλελεύθεροι, ευαγγελίζονται μία κοινωνία όπου το άτομο προτάσσεται του συνόλου.

Η κοινωνία κατ' αυτούς δεν αποτελεί ένα σύνολο προσώπων οργανικά συνδεδεμένων μεταξύ τους με δεσμούς ιστορικούς, βιολογικούς και πολιτισμικούς, αλλά απλώς ένα άθροισμα μεμονωμένων ατόμων που αποτελούν μία χαλαρή ένωση πολιτών.

Πρώτιστη προτεραιότητα γι' αυτούς είναι η ατομική και όχι η συλλογική πρόοδος και ευημερία, ενώ στο όνομα της απόλυτης ελευθερίας αντιστρατεύονται την έννοια της ισότητας μεταξύ των ανθρώπων.

Οι ίδιοι, έχοντας υιοθετήσει άκρως ελιτίστικες και αντιλαϊκές αντιλήψεις επιφυλάσσουν για τον

εαυτό τους το ρόλο του «πεφωτισμένου» και του «εκλεκτού», που νιώθει απέχθεια και αποστροφή προς τον «απαίδευτο λαουτζίκo», και που κατέχει το μονοπώλιο της μοναδικότητας της αλήθειας και του «πολιτικά ορθού» λόγου (3).

Θεωρούν μάλιστα πως είναι προορισμένοι να «διαφωτίζουν» τις «αδαείς μάξες» και τους «μη εκλεκτούς» σύμφωνα με τις «προοδευτικές» τους ιδέες και αντιλήψεις (χωρίς να ανέχονται διαφορετική άποψη), προάγοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον «εκσυγχρονισμό» της κοινωνίας.

ΣΥΡΙΖΑ: προϊόν της παγκοσμιοποίησης

Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί αναμφίβολα το κατ' εξοχήν φυτώριο των «εκσυγχρονιστικών» ιδεών που διαχέονται προς όλο το φάσμα του πολιτικού συστήματος. Ωστόσο, η σημερινή δυσαναλόγως ισχυρή του παρουσία στην πολιτική και πνευματική ζωή του τόπου μας (κυρίως παρασκηνιακή) δεν θα υφίστατο, εάν δεν συνέτρεχαν οι κατάλληλες και ευνοϊκές γι' αυτόν προϋποθέσεις.

Η αμέριστη άλλωστε οικονομική, πολιτική και ιδεολογική υποστήριξη που έχει λάβει εδώ και πολλά χρόνια από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, καθώς και η σύμπλευσή του με τις ιμπεριαλιστικές θέσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ σε πολλά κρίσιμα ζητήματα (π.χ. μεταναστευτικό, ελληνοτουρκικά, κυπριακό κτλ) καταδεικνύει ότι ο Συνασπισμός (ο μετέπειτα ΣΥΡΙΖΑ) αποτελεί την αιχμή του δόρατος της νεοταξικής ιδεολογικής επέλασης στη χώρα μας.

Ένα κόμμα τύπου ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μπορούσε να αναδυθεί στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής πριν από την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, δεδομένης της ύπαρξης του αντιπάλου δέους της καπιταλιστικής λαίλαπας: της ΕΣΣΔ.

Ως προϊόν του θριάμβου του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη μετά το 1990 αποτελεί μία «εναλλακτική» πρόταση για μία παγκοσμιοποίηση «με ανθρώπινο πρόσωπο», ένα αμορτισέρ που απορροφάει τους κραδασμούς που προέρχονται από τις συνέπειες της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, με στόχο οι όποιες αντιδράσεις κατά της Νέας Τάξης να διοχετεύονται προς ατραπούς ελεγχόμενες από το σύστημα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν αποτελεί «παιδί» της εποχής της παγκοσμιοποίησης.

Κόμματα τέτοιου τύπου δεν βρίσκουν απήχηση παρά μόνο σε αλλοτριωμένες και παραδομένες στον καπιταλισμό και τον ηδονισμό κοινωνίες, όπως η δική μας σήμερα.

Το ιδεώδες του ατομικισμού είναι αυτό που τον διακρίνει από τα γνήσια αριστερά κινήματα, δεδομένου ότι έχει πολλά περισσότερα κοινά με τον Μάνο, τον Μπίστη και τον Ανδριανόπουλο, παρά με το «συντηρητικό» και «αρτηριοσκληρωτικό» ΚΚΕ, που πιστεύει ακόμα στην «ξεπερασμένη» «δικτατορία του προλεταριάτου».

Η εικόνα εξάλλου της πιο “in” «εναλλακτικής Αριστεράς», που προσπαθεί να πλάσσει ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι περισσότερο ελκυστική για τους νέους που έχουν γαλουχηθεί με τα ιδεώδη του κοσμοπολιτισμού και για ορισμένους μεγαλύτερης ηλικίας με αριστερό παρελθόν (π.χ. γενιά του Πολυτεχνείου), που όμως έχουν πλέον ανελιχθεί κοινωνικά, επαγγελματικά και οικονομικά και αποτελούν την άρχουσα τάξη αυτού του τόπου.

Το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ ως δείκτης κοινωνικής και πολιτικής παρακμής

Η ανάρρηση λοιπόν του ΣΥΡΙΖΑ στο 5% των ψήφων του ελληνικού λαού αποτελεί πρόβλημα, αλλά ταυτόχρονα και σύμπτωμα της παθογένειας της ελληνικής κοινωνίας.

Σε μία υγιή κοινωνία το κόμμα αυτό δεν θα είχε καμία τύχη, παρά τη δεδομένη υπόγεια υποστήριξή του από τα κέντρα και παράκεντρα εξουσίας.

Εδώ όμως βλέπουμε να έχει σχετικά περιορισμένη έστω απήχηση ένας πολιτικός σχηματισμός που επικροτεί τον εποικισμό της πατρίδας μας από τα κύματα των αλλοδαπών λαθρομεταναστών και

την αλλοίωση της πληθυσμιακής σύνθεσης της χώρας μας, που στρέφεται μονίμως και συστηματικά κατά της ελληνικής ορθόδοξης Εκκλησίας, που συστρατεύεται με Τούρκους, Αλβανούς και Σκοπιανούς στο όνομα δήθεν των «ανθρώπινων δικαιωμάτων» και της «φιλίας των λαών», που ζητάει την ουσιαστική κατάργηση των ενόπλων μας δυνάμεων, που υποστηρίζει ιδεολογικά τραμπούκους παρακρατικούς τύπου “antifa” στο όνομα της καταπολέμησης του «φασισμού» και υποθάλλει γενικότερα μορφές αντικοινωνικής, παραβατικής ή και «αποκλίνουσας» συμπεριφοράς στο όνομα του «προοδευτισμού» και της «ελευθερίας έκφρασης», φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να ζητήσει να καθιερωθεί γάμος μεταξύ ομοφυλοφίλων και η υιοθεσία παιδιών από αυτούς (4).

Αποκτά λοιπόν κανείς την εντύπωση ότι μέσα από τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ αποκτούν ιδεολογικό υπόβαθρο και θεωρητική θεμελίωση ο εγωκεντρισμός, ο ηδονισμός, ο αμοραλισμός, ο φιλοτομαρισμός, η αντικοινωνικότητα, η αρνησιπατρία, ακόμη και η σεξουαλική διαστροφή, με λίγα λόγια δηλαδή ό,τι έχει να κάνει με την κοινωνική σήψη και παρακμή.

Έξω οι παπάδες απ' τα σχολεία! Έξω οι εικόνες του Χριστού και της Παναγίας απ' τα πανεπιστήμια! Ν' αφήσουμε λοιπόν την πατρίδα μας ξέφραγο αμπέλι, ώστε να μουν μέσα όλοι της γης οι κολασμένοι!

Να διαλύσουμε το στρατό και τη συνοριοφυλακή και τα να νησιά μας να παίρνουν ρεύμα από την Τουρκία (ώστε να γίνουν βορά στις ορέξεις της Άγκυρας)!

Να καταργηθούν οι «μilitαριστικές» παρελάσεις και να αντικατασταθούν από gay parade! Ο ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται λοιπόν ότι εκφράζει ανθρώπους αναλόγου πολιτικού και προσωπικού ήθους. Η μεγάλη δε απήχηση που φέρεται να έχει το κόμμα αυτό στο χώρο των ομοφυλοφίλων είναι ενδεικτική της ποιότητάς των υποστηρικτών του.

Πάντως το φαινόμενο του γενιτσαρισμού και της εκούσιας αποκοπής μερίδας μίας πληθυσμιακής ομάδας από το εθνικό και κοινωνικό σώμα δεν είναι κάτι το πρωτοφανές στην ιστορία. Υπήρξαν και άλλοτε περιπτώσεις όπου ορισμένοι Έλληνες, ευρισκόμενοι υπό ξενική κατοχή, επέλεξαν εκουσίως να συμπαραταχθούν με τους κατακτητές (εντασσόμενοι ενίοτε στους μηχανισμούς εξουσίας τους), με σκοπό τη βελτίωση της κοινωνικής τους θέσης και την εξασφάλιση της υλικής τους ευμάρειας.

Κατ' αυτόν τον τρόπο οι εξωμότες αυτοί, απαρνούμενοι την ταυτότητά τους, απολάμβαναν προνομίων αγνώστων για τον υπόλοιπο υπόδουλο πληθυσμό. Μολονότι διατηρούσαν την ελληνική γλώσσα ως όργανο επικοινωνίας και ζούσαν στις ίδιες περιοχές με τους πρώην ομοεθνείς τους, θεωρούνταν ξένο σώμα από τον ελληνικό λαό.

Για παράδειγμα στην Τουρκοκρατία όσοι απαρνούνταν τη χριστιανική πίστη έπαυαν αυτομάτως να

είναι υπόδουλοι, εντασσόμενοι στους κόλπους των Οθωμανών. Επίσης κατά την περίοδο της γερmano-ιταλικής κατοχής κάποιοι φρόντισαν να γίνουν δωσίλογοι των κατακτητών, ζώντας πλουσιοπάροχα, τη στιγμή που ο λαός λιμοκτονούσε, ενώ κάποιοι άλλοι θυσίαζαν τον εαυτό τους κάνοντας αντίσταση.

Σήμερα ευτυχώς δεν ζούμε πλέον υπό τουρκική ή γερμανική σκλαβιά, όμως και σήμερα υπάρχουν αρνησιπάτριδες που ξεπουλάνε την πατρίδα στην πρώτη ευκαιρία με σκοπό την κάλυψη των ιδιοτελών τους σκοπιμοτήτων.

Έχουν τεράστια επιρροή στα ΜΜΕ και στο χώρο των γραμμάτων και των τεχνών, ελέγχουν τα πανεπιστήμια και προσπαθούν να τρομοκρατήσουν ιδεολογικά όποιον αντιστρατεύεται τις ιδέες τους.

Για τους ίδιους οι πόρτες είναι πάντοτε ανοιχτές για την επαγγελματική, ακαδημαϊκή, κοινωνική και οικονομική τους ανέλιξη, δεδομένου ότι αποτελούν το «ιερατείο» της Νέας Τάξης, ως κατ'εξοχήν φορείς των «πολιτικά ορθών» ιδεών.

Και βεβαίως δεν ασχολούνται, ως «αριστεροί», κυρίως με τα προβλήματα των εργαζομένων (ανεργία, μαύρη εργασία χωρίς ένσημα, καταστρατήγηση του ωραρίου, απολύσεις εγκύων, εργοδοτική αυθαιρεσία), ούτε κάνουν παρεμβάσεις σε επιχειρήσεις τύπου Praktiker, Notos Galleries, Ianos κτλ, αλλά ασχολούνται με την καταπολέμηση του «ρατσισμού», με τα δικαιώματα των κιναιδών και των λεσβιών, με την κατάργηση των παρελάσεων, του αγιασμού και του θρησκευτικού όρκου.

Αυτά είναι για τους βολεμένους «αριστερούς» των βορείων προαστίων τα προβλήματα του τόπου. Δυστυχώς όμως αυτοί οι «αριστεροί», αυτό το 5%, κυβερνούν ουσιαστικά αυτό τον τόπο.

Η κοινωνική σήψη λοιπόν, ο ατομικισμός και ο ηδονισμός, προϊόντα εν πολλοίς της επίπλαστης ευμάρειας της σημερινής περιόδου, έχουν αλλοτριώσει έως ένα βαθμό το φρόνημα της ελληνικής κοινωνίας και έχουν δώσει το πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη φαινομένων τύπου ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως όλα έχουν τα όριά τους. Εάν συνεχίσουμε έτσι, κάποτε θα πληρώσουμε ως λαός, ως έθνος και ως κοινωνία τα λάθη μας με βαρύ ίσως τίμημα. Ζούμε στα Βαλκάνια, σε μία περιοχή όπου οι γείτονές μας δεν συγχωρούν λάθη, δεν χαρίζονται και δεν δείχνουν συμπόνια στους αδύνατους, τους διεφθαρμένους και τους παρηκμασμένους.

Έτσι θ' αναγκαστούμε νομοτελειακά ν' αγωνιστούμε εκ νέου για την υπεράσπιση της εθνικής μας αυτοδιάθεσης και ανεξαρτησίας. Και τότε η τύχη των εθνομηδενιστών και των ελληνόφωνων γενιτσάρων θα είναι παρόμοια με αυτή των συνεργατών των Γερμανών μετά την κατοχή.

Έχει ο καιρός γυρίσματα. Και τότε θ' ακουστούν ξανά τα λόγια του πρωτεργάτη της ελευθερίας μας, Θεόδωρου Κολοκοτρώνη: «Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους!».

23.01.2008

Πηγή: www.e-grammes.gr